

Het was stil op de savanne.
De zon scheen en de wind danste zacht over
het uitgestrekte landschap.

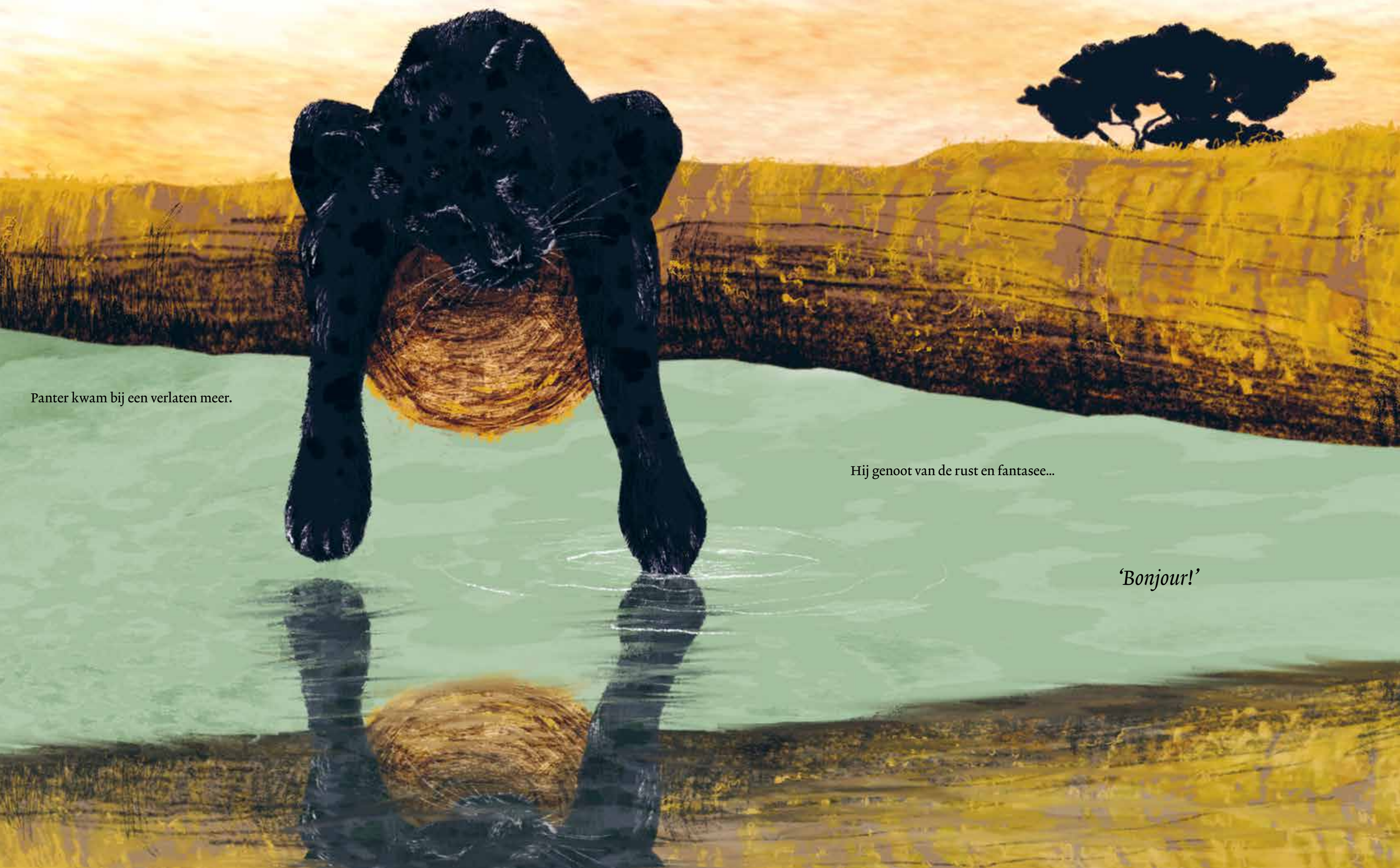
Als je goed keek, kon je hem zien.
Een stoere panter.
Hij zag er prachtig en krachtig uit.

Panter hield ervan om over dingen na te
denken, zonder ze uit te spreken.

Maar deze panter voelde zich helemaal niet
prachtig en krachtig.

Hij sloop over de savanne en hoopte dat
niemand hem zag of hoorde.

Panter kwam bij een verlaten meer.

Hij genoot van de rust en fantasie...

‘Bonjour!’

Opeens, uit het niets, stond er een kip voor zijn neus.

Twee donkere kraalooogjes keken Panter van alle kanten onderzoekend aan.

‘Tek ben Vivre! Vivre met een uitroepteken.
De luxe versie. Très chic.
Maar iedereen noemt me Kip.’

Wat vreemd, dacht Panter. Een kip met een naam en dan ook nog een uitroepteken.
Hij had geen idee wat sjiek betekende.
Ik heet gewoon Panter, dacht hij.

‘En wie ies u?’ kakelde Kip.

Panter keek Kip alleen maar aan.
Ze had een raar accent. Wel grappig.
Maar hij zei niets.
Hij wilde weg.
Weg naar een plek waar niemand hem kon zien.
Naar een plek waar het stil was.

Panter knikte vriendelijk naar Kip en ging ervandoor.

